

บทที่ ๕

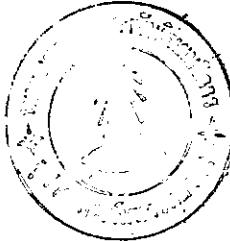
สรุปผลการวิจัยภูมิป่ารายและขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อจะศึกษาสมรรถภาพทางกาย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2517 จังหวัดฉะเชิงเทรา และโดยเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ และนักเรียนโรงเรียนในเมืองกับนักเรียนโรงเรียนในชนบท นอกจากนั้น การวิจัยครั้งนี้ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างเกณฑ์ปรับตัวสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดฉะเชิงเทราด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนห้องชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2517 จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างมาจำนวนห้องล้วน 400 คน กลุ่มตัวอย่างจะเข้ารับการทดสอบสมรรถภาพทางกายจากแบบสอบถามสมรรถภาพทางกาย สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา รัฐวิถีชิงพัน จำนวน 5 รายการ และนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีทางสถิติ คือ แปลงคะแนนคิม เบ็นเกรนท์ปรกติ หากผลลัพธ์ หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความนัยสำคัญของค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยการทดสอบค่าซึ่ง

ขออนุมัติ
ขออนุมัติ

1. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีสมรรถภาพทางกายไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ มีสมรรถภาพทางกายแตกต่างกัน กว่าคือ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์
3. นักเรียนโรงเรียนในเมืองกับนักเรียนโรงเรียนในชนบทมีสมรรถภาพทางกายไม่แตกต่างกัน
4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2517 จังหวัดฉะเชิงเทรา มีสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์ปรับตัวสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ชายหญิง รัฐวิถีชิงพัน

การปฏิปreadyผลการวิจัย

เมื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียน กับเกณฑ์ปกติของแบบส้อม สมรรถภาพทางกายสำหรับโรงเรียนประถมศึกษา รัฐวอชิงตัน ปรากฏวานักเรียนทั้งหมด ศึกษาปีที่ 4 จังหวัดยะลา เยิงเทรา มีสมรรถภาพทางกายอยู่ในเกณฑ์良มาก แต่หงส์ฯ ได้พิจารณาความว่า นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดยะลา เยิงเทรา จะมีสมรรถภาพทางกาย ที่ดีกว่า นักเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐวอชิงตัน เพราะสภาพทางด้านร่างกายของเด็กเกือบ กับความสูงและน้ำหนัก สถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกส่วนตัวก็ส่วนตัวนักเรียนที่อยู่ใน อาจะจะมีความแตกต่างกัน การที่จะนำผลไปเปรียบเทียบอาจจะไม่ถูกต้องการนัก การเปรียบเทียบนี้จึงทำไปเพียงเพื่อจะทราบ สมรรถภาพทางกายของนักเรียนอยู่ในระดับใด เมื่อเทียบกับทางประเทศ ogl จากการทดสอบสมรรถภาพทางกายครั้งนี้ ทำให้จังหวัดยะลา เยิงเทรา มีเกณฑ์ปกติ สมรรถภาพทางกายสำหรับเด็กนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ยืนนา ซึ่งถือแม้ว่าจำนวนนักเรียน คืออย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติของนี้จะน้อย และอาจะจะไม่ใช่ค่าแทบที่มาจากห้องจังหวัด ก็ตาม แต่เมื่อจะมีแนวโน้มนักเรียนเพิ่มเติมขึ้นมาทาง ก็จะเป็นเกณฑ์ปกติสำหรับประเทศไทยที่แน่นอน ดังนั้น

เมื่อเปรียบเทียบโดยรวมสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายปรากฏว่า มีระดับความสูง ยาวทางกายไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มนักเรียนชาย อายุเฉลี่ย ประมาณ 10 ปี ร่างกายกำลังอยู่ในระหว่างการเจริญเติบโต และมีการพัฒนาด้านทักษะทาง กดโก (Motor Skills) ใกล้เคียงกัน หรืออาจะแตกต่างกันบ้าง เว็บน้อย¹

การเจริญเติบโตของร่างกาย เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงที่อยู่同年 น้ำหนักและส่วนสูงใกล้เคียงกัน ความแตกต่างจะน้อยมาก การพัฒนาการด้วยพัฒนาทางกาย

¹ เป็อง ณ นคร, หลักการพัฒนาเด็ก "แปลและเรียนรู้จาก Methods and Materials in Elementary Physical Education" (บรรณารักษ์ไทยวัฒนาภิช, 2497), หน้า 17.

จึงไม่แตกต่างกัน² คังที่ได้กล่าวแล้วว่าสมรรถภาพทางกายเราสามารถสร้างเสริมให้เกิดขึ้นได้ โดยการให้เด็กได้เข้าร่วมในกิจกรรมทางเพศที่หลากหลายศักย์ทักษะทางกลไกเป็นเครื่องมือ เมื่อทักษะทางกลไกไม่แตกต่างกัน การเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสร้างสมรรถภาพทางกายจึงบังเกิด ผลที่ไม่แตกต่างกัน ดังบล็อกของการวิจัยครั้งนี้

สำหรับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนในเมืองกับนักเรียนโรงเรียนในชนบท ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็น เพราะ เด็กที่มีอายุ 10 ปี ในเมืองความแตกต่างกันในด้านความเจริญเติบโตและการพัฒนาการทางด้านทักษะทางกลไม่นัก คังได้กล่าวแล้ว แต่เมื่อได้เปรียบเทียบบล็อกนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ ปรากฏว่าในส่วนของสมรรถภาพทางกายแตกต่างกัน อาจจะเป็น因为โรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่ยังนิโน้ตัค์ (Concept) เกี่ยวกับการพัฒนาศักย์ทักษะ คือการส่งนักเรียนของโรงเรียนไปแข่งขันกีฬาทางโรงเรียน ถือว่าเป็นการจัดให้มีวิชาพลศักย์ทักษะขึ้นในโรงเรียนแล้ว ดังนั้นในการที่จะหวังว่า คุณภาพของการศึกษาที่โรงเรียนราษฎร์จัดให้ จะมีคุณภาพเท่าเทียมกับโรงเรียนรัฐบาลจึงเป็นที่หวังได้ยาก แต่ทั้งนี้ก็มีคุณภาพความเชื่อ คุณภาพของนักเรียนที่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนราษฎร์จะต่ำ คณะกรรมการปฏิญญาการศึกษา "ได้กล่าวว่า" การที่ออกนยังจัดการศึกษาไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เพราะอาจจะเนื่องมาจากการประกอบทาง ฯ คือ สภาพของอาคารสถานที่ไม่ได้

²Elizabeth Halsey and Lorena Porter, Physical Education for Children, (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1963), p.36.

3 วาร์กัฟฟ์ เพียร์ตัน , เอกสารประกอบการเรียนวิชา Physiological Bases in Physical Education, แผนกวิชาพลศักย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514, (อัคเสนา) หน้า 1 - 2.

4 รายงานของคณะกรรมการวางแผนพัฒนาเพื่อการปฏิญญาการศึกษา, มาตรฐานเพื่อการปฏิญญาการศึกษาเพื่อชุมชนและสังคม (พระนคร : โรงพิมพ์ศูนย์การหาราย, มกราคม 2518), หน้า 217 - 218.

เป็นอาคารถาวร เนื้อที่คับแคบ แอดอัด อยู่บริหารซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดคุณภาพความดูแลและประสิทธิภาพ ไว้ในเหมาะสม ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่สำคัญโดยไม่ตระหนักรู้โดยเจตนา โดยเฉพาะใน ทางจังหวัดทองที่คนบนทรายแล้วจะหาญบริหารโรงเรียนราชภัฏที่มีวุฒิสูงมาก จึงเป็นห่วงใจ ว่าการส่งเสริมพัฒนาของโรงเรียนราชภัฏ จึงน้อยมาก เมื่อเทียบกับวิชาการอื่น ๆ และ เมื่อเทียบกับโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเป็นดังนี้ สมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนราชภัฏ กับนักเรียนโรงเรียนราชภัฏจึงทางกัน

ขอเสนอแนะ

1. ควรจะได้ทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 4 ในจังหวัดเชียงใหม่ ปี เพื่อจะไวนำมาประกอบการทดสอบมาสร้างเป็นเกณฑ์ปรกติ ของจังหวัด ที่จะสามารถตัดให้ในระดับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในจังหวัดได้ตรง และ เต็มที่มากยิ่งขึ้น

2. ควรทำการวิจัย ศึกษา สมรรถภาพทางกายของนักเรียนในระดับชั้นและวัยต่าง ๆ ทั้งของจังหวัดและประเทศ

3. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่ประณีติกษากลางปีที่ 4 จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในระดับปานกลาง ควรจะได้ส่งเสริมให้เพิ่มขึ้น โดยเน้นวัตถุประสงค์ทางค่านสมรรถภาพทางกาย ให้มากขึ้น และติดตามผลโดยทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายอีกครั้งหนึ่ง และนำผลมาเปรียบเทียบ กับการวิจัยครั้งนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย